

Kulan träffade honom i huvudet.

Synen var otäck.

Blod.

Förvåning.

Smärta ...

Fina droppar av blod över händer och kläder.

Allt stannade till. Den plötsliga tystnaden som en vägg.

Efter en olidligt lång sekund dunsade kroppen ner på golvet.

Efter tre olidligt långa sekunder föll pistolen ur handen.

En ensam snyftning.

Det var så det började.

Prolog

Då

Linda svängde in skåpbilen framför Pusterviksteatern och krypkörde över parkeringen. Hon kunde inte låta bli att titta bort mot banken som låg precis på hörnet vid Olof Palmes plats. Mattias fräste åt henne att hon skulle hålla ögonen på vägen och se vart fan hon körde. Det skulle bara fattas att hon körde in i en parkerad bil precis nu. En antiklimax.

Det var varmt i skåpbilen. Mattias handflator var våta och han torkade av överläppen på kavajslaget.

Han nickade när han såg att det fanns flera platser lediga runt hörnet. Tanken var att de lugnt och stilla skulle ta sig in och ut ur banken för att minska risken att något vittne skulle lägga märke till dem. De hade efter många och långa diskussioner kommit överens om att inte vara maskerade, förutom ett trick som Sonny läst om.

Precis bakom huset, som upptog hela kvarteret, gick en bil- väg vilken anslöt till en större vägknut. De kunde ta sig öster- eller västerut, ovanför eller igenom Götatunneln, tillbaka Allégatan mot stan eller åt andra hållet mot Stigberget. De kunde också köra Linnégatan upp och ut mot Västra Frölunda. Även om polisen snabbt skulle lyckas vara på plats så skulle de aldrig hinna spärra

av alla utfartsvägarna. Mattias hade hört att det dagtid normalt bara fanns åtta radiobilar i tjänst i hela Storgöteborg. Det lät konstigt, men var det på det viset så hade de oddsen på sin sida.

Mattias hade stulit två bilar, förutom skåpbilen. Den ena stod på en stor parkering utanför Frölunda torg. Den andra stod åt andra hållet en bit från järnvägsstationen.

Plan A var att ta sig till Frölunda, byta bil och sedan köra mot Malmö. Mattias hade förvarnat en kompis därnere att han eventuellt skulle dyka upp med ett par vänner och ville stanna några nätter. De hade alla tre sina pass med sig om de skulle vilja fortsätta utomlands.

Plan B var att byta bil vid järnvägsstationen och sedan köra mot Stockholm, antingen Landvettervägen eller E 20. Sonny hade samma avtal med en kompis i Södertälje som väntade dem.

Linda var så nervös att hon skakade.

– Jag mår illa, sa hon med svag röst, men lyckades ändå svänga in på parkeringen. Mattias sa åt henne att vända bilen så att hon skulle kunna köra fram i samma stund som hon såg dem komma runt hörnet.

De hade gått igenom planen minutiöst dussintalet gånger och Linda hade provkört sträckorna flera gånger som repetition, men Mattias var ändå orolig. Tjejen var hur nervös som helst. Hade det inte varit för att hon var Sonnys brud hade han aldrig i helvete låtit henne vara med. Mattias tvekade, sedan tog han upp en fickplunta av plåt, skruvade av korken, som blev hängande i en kedja, och räckte flaskan till Linda.

– Drick, uppmanade han.

Hon såg på honom som ett rådjur som fångats av strålkastare i natten.

– Kom igen, ta en klunk. Det är konjak, förklarade han.

– M-men jag kan inte dricka om jag ska köra, stammade hon.

Han skrattade.

– Är du rädd att polisen ska komma och ta dig?

Linda lyckades le när hon insåg hur dumt det var. Hon tog några små klunkar som om vätskan var kokhet.

– Lämna motorn igång, sa Mattias och Linda nickade.

Han såg på Sonny som var blekare än normalt, men verkade samlad, även om han var ovanligt tyst. I vanliga fall gick käften på honom hela tiden.

De hade båda på sig propra sommarkläder. Sådana som man skulle kunna förvänta sig att hitta

på personalen på en kommunal förvaltning eller ett större företag. De skulle inte sticka ut i bankmiljön.

De nickade mot varandra och drog samtidigt djupt efter andan som om de stod i begrepp att dyka ner i havet. Sedan öppnade Mattias skjutdörren i bilens sida och de hoppade ut. De gick med raska steg utan att hetsa och Linda såg hur de försvann runt hörnet.

När hon blev ensam blev det olidligt. En sekund övervägde hon att bara åka därifrån, men hon kunde inte lämna Sonny i sticket. Hennes händer började skaka så häftigt att hon var tvungen att sätta sig på dem. Hon andades lätt och fort, som om väntan var fysiskt ansträngande. Hon stirrade mot hörnet med torra ögon som glömt att blinka.

Sonny och Mattias stannade utanför bankkontoret och satte samtidigt varsitt stort plåster med mumintrolltryck tvärs över sina näsor.

De väntade tills personalen öppnat det elektroniska låset till innerdörren. Sonny sköt upp dörren och lät Mattias gå in först, men stannade sedan kvar och höll den inre dörren öppen så att den inte kunde gå i lås igen. Han konstaterade att det bara fanns två kunder i lokalen, en äldre herre i khakibyxor och vit skjorta, och en äldre dam i anstaltsgrön sommarklänning som dolde mer än den visade.

Mattias gick rakt fram till kassan och skrek med hög röst, samtidigt som han tog fram sin revolver.

– Håll er lugna så blir ingen skadad.

Sonny plockade fram en pistol och riktade den obestämt in i lokalen.

Han såg hur den gamla damen tog sig åt hjärtat och han hoppades att kärringen inte skulle få en hjärtattack.

– Gå och sätt er där borta, sa han med en röst som var skrovlig av adrenalin. Han kände sig speedad, som om han hade druckit alldeles för mycket kaffe.

Tanten och den vithårige gubben följde storögt hans uppmaning utan ett ord.

Han var vagt medveten om att Mattias talade med personalen med en röst som var hård och hotfull. Han viftade menande med revolvern och Sonny såg hur kassören började plocka ner sedelbuntar i den mörkblå axelväska Mattias burit med sig.

Den andra kassören försvann ur Sonnys sikte, men kom snart tillbaka med ännu mer kontanter. Herregud, tänkte han, det fungerar faktiskt. Vi kommer att bli rika.

Efter instruktioner från Mattias gick den första kassören fram till bankomaten och låste upp den

bakifrån för att börja plocka ut kontanterna som han sedan la på disken framför sin kollega som snällt plockade ner dem i väskan.

Sonny ryckte till när han hörde ytterdörren bakom sig öppnas. En kort kvinna i trettioårsåldern log mot honom när hon gick förbi honom in i banken.

– Tack, sa hon vänligt eftersom hon trodde att Sonny höll upp dörren för henne. Sedan tvärstannade hon som om hon hade gått rakt in i ett träd.

– Vad i ... sa hon när hon insåg vad som höll på att hända och blev stående med gapande mun.

– Gå och sätt dig, sa Sonny nervöst och pistolmynningen började flaxa hit och dit.

Den svarthåriga kvinnan sa inte emot.

Nu ville Sonny härifrån. Det kändes som om det här tog alltför lång tid ... sedan insåg han att de inte kunde ha varit inne i banken mer än högst några minuter.

Han slängde ett snabbt öga över axeln och fick syn på en storvuxen man som var på väg rakt mot ingången.

Helvete! Det skulle ju bli rena folksamlingen härinne. Bara inte mannen skulle få för sig att spela hjälte. Mattias var liten till växten, men Sonny visste att han skulle skjuta om han blev tvungen för att klara sig därifrån.

Ju närmare mannen kom desto mer nervös blev Sonny. Han trampade omkring som en mus i en trång bur. Men i samma ögonblick som han trodde att mannen skulle öppna dörren för att gå in så sneglade han bara genom glaset mot plåstret på Sonnys näsa och fortsatte sedan runt hörnet bort mot biografen Draken.

Nu svettades Sonny så att det rann ner i ögonen på honom. Han såg ängsligt bort mot Mattias, men nu verkade de vara klara.

Mattias drog igen blixtlåset till väskan som vid det här laget var full. De sista två sedelbuntarna, som såg ut som amerikanska dollar, stoppade han i sina kavajfickor. Sedan såg han bort mot Sonny och nickade. Han gick raskt ut på gatan och Sonny stängde dörren. Han hörde hur låset klickade till, sedan tog han upp två dörrkilar i gummi som han sköt in under dörren. Kilarna skulle inte stoppa bankpersonalen någon längre tid, men de skulle i alla fall hindra dem tillräckligt länge för att Sonny och Mattias skulle hinna runt hörnet till den väntande bilen. Sonny såg att Mattias var högröd i ansiktet och svettades floder. Han försökte le mot honom, men Mattias bara föste på honom och de började gå mot bilen med snabba steg. Precis innan de svängde runt hörnet slet de av sig plåsterlapparna. När Linda fick se dem komma runt hörnet drabbades hon av halv panik,

som om hon hade väntat sig att de skulle komma springande med ett koppel poliser efter sig. Först rusade hon motorn, kastade i en växel och släppte sedan kopplingen alldeles för fort så att den stora bilen tog ett skutt framåt och sedan stannade.

I ett huj var Mattias framme vid bilen och slet upp sidodörren.

– Kör, kör! morrade han ilsket och hoppade in.

Linda slet i växelspaken och vred sedan om nyckeln, men hon hade inte lyckats få in friläget så bilen tog ett nytt skutt när startmotorn högg i. Mattias ramlade omkull och fick den stora väskan över sig.

– För helvete din idiot. Kör härifrån, skrek han åt henne.

Sonny, som var tre steg efter Mattias hoppade även han in i bilen och drog igen skjutdörren med en smäll.

Linda slet med växelspaken igen och lyckades få igång motorn. Hon la i ettan och började ryckigt köra ut från parkeringen upp mot Järntorget. Hon grät så att hon var tvungen att torka bort tårarna ur ögonen för att kunna se hur hon körde.

Mattias langade upp väskan på sätet bredvid Sonny – och svetten ångade om honom. Han andades tungt och händerna hade börjat skaka.

När Linda så när hade krockat med en lastbil som kom från andra hållet kröp Mattias över och satte sig i framsätet bredvid henne.

– Nu får du för helvete skärpa dig, röt han och högg tag i ratten någon sekund innan hon rammade ett trafikljus. Då släppte hon bara ratten och höll upp händerna för ögonen i stället.

Mattias såg på henne med uppspärrade ögon och rappade sedan till henne över näsan med baksidan av vänsterhanden.

Hon snyftade till, men slaget hade avsedd effekt. Det var som om hon kvicknade till och sedan tog hon på nytt tag i ratten. Sonny sa ingenting. Linda körde vingligt uppför Linnégatan, men nu verkade hon ha bättre kontroll.

Blod började sippra från hennes näsa och droppa ner på hennes vita jeans, men hon tycktes inte märka det.

Utanför Hagabion fick hon rött ljus och hon tittade skrämt på Mattias som om hon hade väntat sig att han skulle säga till henne att köra mot rött. I stället sträckte sig Mattias fram och la i friläget igen innan Linda kommit sig för att släppa kopplingen. Sedan drog han åt handbromsen och sa till henne att byta plats med honom.

Hon protesterade inte utan klättrade kvickt över honom och han satte sig klumpigt på förarplatsen samtidigt som någon bakom tutade på dem. Det hade redan slagit om till grönt.

Plötsligt fick Linda ett spel och började rycka och slita i dörren.

– Släpp av mig, jag måste ut härifrån, jag kan inte andas, skrek hon med gäll röst, men lyckades inte hitta handtaget.

– Håll käften och sitt still, vi kan inte stanna nu, röt Mattias. Han tog tag i henne och drog henne mot sig. Bilen bakom dem tutade en gång till och Mattias kastade ett öga i backspeglarna innan han lyckades peta i en växel. Bilen började rulla långsamt framåt och han släppte Linda. Nu började ytterligare en bil bakom dem att tuta. Sonny som satt i baksätet kände sig helt urlakad. Det var som om all kraft hade runnit ur honom.

– Vad i helvete nu då, muttrade Mattias ilsket. Två av bilarna bakom honom fortsatte att tuta och körde sedan helt sonika om honom i korsningen.

Sedan såg han hur en blå Volvo hade svängt upp och lagt sig bara en halvmeter bakom dem. Han gasade igen och vände sig sedan mot Linda när hon ryckte i hans arm så att bilen började jazza fram och tillbaka innan han fick kontroll över den och lyckades öka farten. Han lämnade Volvon.

– Lagg av nu för helvete! skrek Mattias och slet sig lös från Linda.

Sonny som till hälften upplevde allting som i en dimma sträckte sig fram och tog Linda om axlarna.

– Linda? Linda! Nu är det snart över. Det värsta är över. Vi har klarat oss.

Linda ville inte höra. Hennes blick blev vildare och vildare. Hon började slita i dörren igen, men lyckades fortfarande inte hitta handtaget som var dolt under armstödet.

Mattias puls ökade och han märkte att han körde fortare och fortare.

– Vad i helvetes jävlar! morrade han när den blå Volvon som tidigare försvunnit dök upp igen bakom en taxi. Då fick han syn på blåljusen som blixtrade i grillen på bilen.

– Helvetes jävlar, sa han igen.

Linda böjde sig över honom som om hon hade tänkt ta sig ut på hans sida av bilen.

Sonny hängde över stolsryggen för att få tag i henne, men nu hade Linda arbetat upp sig till full frenesi och halv panik. Hon grät hejdlöst och började banka på Mattias med knytnävarna.

– Släpp ut mig, stanna, släpp ut mig! Hon ömsom skrek och hulkade.

Mattias körde in sin armbåge hårt i sidan på Linda, men det var som om paniken gjorde henne okänslig. Bilen krängde, men på något sätt lyckades han passera Linnéplatsen utan att köra på

någonting.

Nu var skåpbilen ute på Dag Hammarskjöldsleden och Mattias gasade på. Det var dags att få ett slut på detta. Han såg ut genom backspegeln och såg att Volvon gjorde flera försök att köra om bilarna bakom dem. Pulsen dunkade i Mattias tinningar.

Linda fortsatte att skrika och slå. Hon tog tag i hans hår och började dra så hårt att hans ögon tårades. Hon skrek rakt in i hans öra.

– Sluta, sluta, ylade han tillbaka. Han satte på nytt armbågen i sidan på henne samtidigt som Sonny fick tag i henne och drog henne bakåt. Mattias ögon blev mörka och dimmiga. Långsamt, som om han varit hypnotiserad, tog han i en rörelse upp revolvern ur kavajfickan och slog Linda hårt i huvudet med kolven. Hon sjönk ihop som en klubbad säl.

Fem sekunder senare kom den civila polisbilens upp jämsides med dem och Mattias kände hur han stelnade till när hans blick mötte blicken hos polisen i passagerarsätet. En lång stund såg han in i polisens intensiva ögon. När polismannen började veva ner rutan släppte Mattias revolvern på golvet och tryckte gasen i botten.

Ingen av dem visste att den ene, innan dagen var slut, skulle ha dödat den andre.